

ikke betegnelsen velfærdssamfund, og det uanset hvor rigt samfundet i øvrigt måtte være.

Kl. 14.50

Et menneske, der kan klare sig selv og mere til, men som ikke har overskud til at tænke på andre, er en fattig egoist. Så enkelt er det. Forskellen på egoisme og individualisme ses ved, at egoisten følger retten til ikke alene at være sig selv, men også at være sig selv nok. Individualisten føler derimod en forpligtelse til at være sig selv, men aldrig sig selv nok.

At være sig selv, men ikke sig selv nok er kerne i det livssyn, Det Konservative Folkeparti ønsker skal være bærebjælken i vores danske velfærdssamfund. Vi vil et samfund, hvor individualiteten og tolerancen hos såvel den gale som den geniale, den unge som den gamle forsvares og respekteres som den selvstændige værdi, det er. Det er en opgave for den enkelte, og det er en opgave for fællesskabet.

Vi vil et samfund med højt til loftet, vidt til væggene og belagt med et tolerancens gulv. Inden for disse vide rammer skal egoisme og intolerance være konstant under pres, som det de er, nemlig ubudne gæster.

Vi vil med andre ord et samfund, hvor vi hver især og i fællesskab påtager os et socialt ansvar, et ansvar, der ikke kun handler om penge, men også om deltagelse, nærvær og medmenneskelighed.

Jeg har tilladt mig denne lidt principielle indledning, fordi jeg synes, vi trænger til at få lidt perspektiv ind i debatten, nu hvor vi har fået afklædt SF's vildfarelse om den borgerlige regerings socialpolitik og ambitionsniveau. Vi trænger efter min mening til at få en dybere diskussion om, hvordan vi løser ikke alene de kortsigtede, men også de mere langsigtede socialpolitiske opgaver. Hvad er det for overordnede mål, vi arbejder efter? Hvad er det for opgaver, vi først og fremmest skal løse? Hvad er det, der helt naturligt skal være det offentliges ansvar? Hvad skal den enkelte bidrage med? Hvad skal det, man kalder civilsamfundet – det vil sige familie og netværk, frivillige organisationer eller kort og godt vi borgere – yde og bidrage med?

Skal vi fortsætte med at udvide kravene til den offentlige sektor, hvorefter flere og flere af os kan komme i betragtning til en social ydelse, fordi vi, som socialcheferne siger det, vil have dividende på vores skat? Skal vi fortsat se på, at de, der vitterligt ikke kan klare sig selv, de hjemløse, psykisk syge, misbrugere og misbrugte børn m.v., ikke får den håndsrækning, der kan få

dem videre i livet, eller skal vi lytte til dem, det handler om, og prioritere indsatsen på disse områder, sådan som regeringen lægger op til?

Skal vi handlingslammet og opgivende konstatere, hvordan den sociale arv stadig går fra generation til generation, eller skal vi målrettet prøve at bryde den ved at forebygge, sådan som regeringen lægger op til?

Skal vi med hænderne i lommen se på, hvordan ensomhed og isolation bliver et stadig større problem, som fører så mange andre problemer med sig, fordi netværk og fællesskaber krakelerer, eller skal vi mere målrettet prøve at inddrage de mange forskellige aktører, det være sig ildsjæle, frivillige organisationer og pårørende, i det forebyggende arbejde, sådan som regeringen lægger op til bl.a. med etableringen af det sociale råd, men også med satsningen på frivillige organisationer?

I Det Konservative Folkeparti er vi ikke i tvivl om, at en nyorientering i socialpolitikken, der prioriterer netop de dårligst stillede, er nødvendig. Og det er præcis, hvad regeringen fra dag ét har lagt op til i regeringsgrundlaget, og der er allerede søsat en lang række konkrete initiativer.

I oplægget »Det fælles ansvar« gives et meget tydeligt signal om, at det ikke skorter på regeringens ambitioner og vilje til at sigte højt. Der er visioner og konkrete delmål, og det er kun begyndelsen, ligesom finansloven og satspuljeforliget for dette år kun er den bevillingsmæssige begyndelse på en målrettet indsats for de dårligst stillede. Her bliver afsat ½ mia. kr. til ældreområdet, 150 mio. kr. til særlig udsatte grupper, over 1 mia. kr. i forbindelse med satspuljeforliget fordelt med 670 mio. kr. til særlig udsatte grupper, 420 mio. kr. til handicapområdet. Jo, vi har fået startet godt.

Det er en stor udfordring og opgave, vi har sat os for. Næsten 10 års socialdemokratisk ledelse med uafbrudt økonomisk medvind formåede ikke at mindske problemerne. Tværtimod blev de på mange strækninger større bl.a. i form af flere hjemløse, flere permanent udstødte og flere truede unge.

Vi er altså nødt til at tænke nyt og anderledes. Den offentlige indsats skal fokuseres og prioriteres mere præcist, og samtidig skal man erkende, at en gedigen socialpolitisk indsats ikke alene kan løftes af det offentlige system, fordi det har indbygget en række begrænsninger, hvorfor frivillige, private, familie og pårørende og andre borgernetværker på en helt anderledes respek-